

flere Børn, mens den anden var Ungkarl, havde de to uadskillelige Venner levet her mange Aar i samme Stue og ved samme Bord, . . . ja efter en udbredt Mening gik Fællesskabet imellem dem endnu langt videre og havde sat sine tydelige Mærker paa et Par af Ægteparrets mange Børn.

Svend Øls lille flenskallede Skikkelse, med de fede Lemmer og den nævestore Knude over det ene Øje, rejste sig besværligt fra Kistebænken, da Emanuel traadte ind. Med Hovedet lagt paa Siden, og idet han holdt den højre Underarm trykket stivt ind mod Brystet, gik han smilende hen og bød velkommen. Samtidigt sneg Konen sig ud bag Emanuels Ryg, som om hun generede sig ved sin Frugtsommelighed.

„Det var dog en dejlig Overraskelse,“ sagde han og rakte ham sin snavsede Haand. „Det havde vi jo dog aldrig ventet, at Hr. Pastoren . . . at Emanuel, vilde jeg sige . . . skulde gøre os en Besøgelse i Dag. Men det kommer just rigtig tilpas for os; vi trænger allesammen til et godt Trøstens Ord i denne Tid, hvor Vorherre har hjemsøgt os med Svagheder af alle Slags — —“

Han blev afbrudt af Emanuel, der havde taget Plads paa en af de røde Stole ved Bordet og slaaet Benene overkors.